

РИК РИЪРДЪН ПЪРСИ ДЖАКСЪН И ЖЕЗЪЛЪТ НА ХЕРМЕС

Част 0 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2012

chitanka.info

Анабет и аз почивахме на голямата ливада в Сентръл Парк, когато тя ненадейно ме попита:

— Забрави, нали?

Изпаднах в тиха паника. Лесно е да се паникьосаш, когато си гадже на Анабет. Наистина двамата с нея бяхме преживели десетки битки с чудовища. Бяхме се изправяли срещу гнева на боговете. Бяхме се изправяли срещу титаните. Поне дузина пъти бяхме рискували живота си. Но сега, когато бяхме гаджета, се ужасявах от всяка нейна дума. Какво ли бях объркал?

Наум проверих дали съм взел всичко за пикника. Удобна постелка за сядане? Да. Любимата пица на Анабет с допълнително маслини? Да. Шоколадов десерт от *La Maison du Chocolate*^[1]. Да. Оръжия, в случай че отново настане някакъв митичен гръцки апокалипсис? Естествено.

Какво бях забравил?

Изкуших се да блъфирам, но две неща ме накараха да размисля. Първо, не исках да лъжа Анабет. Второ, тя бе прекалено умна. Щеше да разбере веднага.

Затова направих това, в което съм най-добър, и я загледах тъпо. Анабет вдигна очи нагоре.

— Пърси, днес е 18-и септември. Какво се случи точно преди един месец?

— Имах рожден ден — отговорих.

Това беше вярно — на 18-и август отпразнувах рождения си ден. Но съдейки по изражението на Анабет, тя очакваше друг отговор.

Не ми помагаше и това, че изглеждаше толкова разсейващо добре. Бе облечена с обичайната си оранжева тениска от лагера и къси панталони, но ръцете и краката ѝ бяха хванали тен и сякаш блестяха на слънчевата светлина. Русата ѝ коса падаше по раменете. Около врата ѝ висеше кожена връв с шарени мъниста от нашия летен лагер — лагера на нечистокръвните. Сивите ѝ очи бяха все така завладяващи. Просто ми се искаше да не ме гледат толкова критично.

Опитах се да помисля. Преди месец победихме титана Кронос. Това ли имаше предвид? Явно очакваше твърде много от мен.

— Първата ни целувка, водораслен мозък — каза тя. — От нея мина точно един месец.

— А, да! — отвърнах аз, но вътрешно се питах: „Нима хората празнуват такива неща? Трябва да помня рождени дни, празници и годишнини?“.

— Нали затова правим този чудесен пикник? — опитах се да се усмихна.

Тя прибра крака под тялото си.

— Пърси... пикникът е чудесен. Наистина. Но ти обеща да ме заведеш на специална вечеря. Не помниш ли? Не че нахалствам, но каза, че имаш нещо наум. Така, че...

Долавях надеждата в гласа ѝ, но също и съмнението. Очакваше да призная очевидното — че съм забравил. Че съм прецакал нещата. Че съм гадже идиот.

Не искам да оставате с впечатлението, че не ми пука за Анабет. Честно казано, последният месец беше страхотен. Чувствах се като най-щастливия герой в историята. Но специална вечеря... кога ли бях обещавал подобно нещо? Може би след целувката с Анабет, когато бях замаян като в мъгла. А може би някой гръцки бог се бе дегизирал като мен и ѝ бе обещал такова нещо, за да ми направи номер.

А може би просто бях гадже идиот.

Е, време бе за импровизация. Прочистих гърлото си.

— Ами...

Внезапно проблесна светлина и ми се наложи да премигна, все едно някой е насочил огледало към лицето ми. Огледах се и видях кафяв камион с ремарке, паркиран по средата на голямата ливада, където бе забранено за коли. От едната му страна бе изписано:

ХЕРНИИТЕ СЪСКАТ

Ох, чакайте. Имам дислексия. Присвих очи и сметнах, че е вероятно надписът да гласи:

ХЕРМЕС ЕКСПРЕС

— Страхотно — промърморих. — Имаме поща.

— Моля? — попита Анабет.

Посочих камиона. Шофьорът му слизаше, облечен в кафява униформена риза и дълги до коленете шорти. Носеше скъпи черни чорапи и маратонки. Къдрава прошарена коса се подаваше под кафявата му шапка. На възраст изглеждаше между трийсет и четирийсет години, но от опит знаех, че е между пет и шест хиляди годишен.

Хермес. Пратеникът на боговете. Личен приятел, поръчител на геройски подвизи и чест причинител на главоболия.

Изглеждаше разстроен. Не спираше да тупа джобовите си и да кърши ръце. Или бе изгубил нещо важно, или бе прекалил с божествените кафета на Олимп. Най-накрая ме забеляза и ми махна да ида към него.

Това можеше да означава няколко неща. Или носеше съобщение от боговете, което бе лошо, или искаше нещо от мен, което също беше лошо. Но предвид това, че ме спаси от обясненията пред Анабет, бях твърде облекчен, за да ми пука.

— Кофти — постарях се да звуча, все едно наистина съжалявах, а не все едно са ме измъкнали от казана. — По-добре да видим какво иска.

* * *

Как се поздравяваше един бог? И да имаше официален етикет, аз не го знаех. Никога не бях сигурен дали трябва да му стисна ръката, да коленича или да се поклоня и да навикам: „Недостойни сме!“.

Познавах Хермес по-добре от останалите богове на Олимп. През годините той на няколко пъти ми бе помагал. За нещастие обаче, миналото лято аз се изправих в смъртоносна битка за съдбата на света срещу сина му Люк, герой, покварен от титана Кронос. Смъртта на Люк не стана изцяло по моя вина, но определено влоши отношенията ни с Хермес.

— Здравсти! — реших да започна простичко аз.

Хермес хвърли бърз поглед към парка, все едно се страхуваше, че го следят. Не знам защо си правеше труда. Боговете обикновено бяха невидими за смъртните. Никой на голямата ливада не обръщаше внимание на камиона.

Хермес погледна първо към Анабет, а после и към мен.

— Не знаех, че и момичето ще е тук. Трябва да се закълне, че ще си държи устата затворена.

Анабет кръстоса ръце.

— *Момичето* те чува. И преди да се закълна в каквото и да било, е по-добре да ни кажеш какво не е наред.

Досега не бях виждал бог да изглежда толкова напласен. Хермес прибра един сив кичур коса зад ухото и отново потупа джобовете си. Не знаеше къде да си дене ръцете. Той се приведе и снижи глас:

— Говоря сериозно, момиче. Ако мълвата стигне до Атина, тя никога няма да спре да ми се подиграва. И без това се смята за много по-умна от мен.

— Тя е много по-умна от теб — отвърна Анабет, но мнението ѝ не бе съвсем безпристрастно. Атина ѝ бе майка.

Хермес я погледна лошо.

— Обещай ми! Преди да обясня проблема, и двамата трябва да се закълнете, че ще си държите езика зад зъбите.

Внезапно разбрах каква е белята.

— Къде ти е жезълът? — попитах.

Едното око на Хермес потръпна. Изглеждаше така, все едно ще заплаче.

— Богове! — каза Анабет. — Изгубил си жезъла си?

— Не съм го изгубил! — сопна се Хермес. — Откраднаха ми го!
И не съм ти искал помощта, момиче!

— Хубаво — отвърна тя. — Решавай си тогава проблемите сам.
Хайде, Пърси. Да се махаме.

Хермес изръмжа. Осъзнах, че трябва да предотвратя битка между безсмъртен бог и гаджето си, а не исках да оставам от която и да било страна на барикадата.

Преди да продължа, е редно да ви обясня откъде идва проблемът. Навремето Анабет бе преживяла много приключения със сина на Хермес, Люк. С времето Анабет се влюбила в него. Когато пораснала, Люк също хлътнал по нея. Но после станал зъл. Хермес до ден-днешен обвиняваше Анабет, че не е предотвратила това. Анабет пък смяташе, че Хермес е бил лош баща и че Люк бе минал на тъмната страна заради него. Люк беше загинал във войната.

Хермес и Анабет се обвиняваха взаимно за това.

Объркани ли сте? Добре дошли в моя свят.

Така или иначе, си дадох сметка, че нещата ще станат по-лоши, ако двамата избухнат, затова поех риска да застана помежду им.

— Виж сега, Анабет, това ми звучи важно. Остави ме да го изслушам, а после ще си продължим пикника, става ли?

Усмихнах й се по начин, от който тя трябваше да разбере, че съм на нейна страна, но боговете са кофти типове и не мога да направя нищо по въпроса.

Но бе по-вероятно изражението ми да е гласяло: „Не съм виновен! Не ме убивай!“.

Преди Анабет да успее да възрази, или по-лошо — да ме набие, — хванах Хермес за ръката.

— Хайде да идем в офиса ти.

* * *

Хермес и аз седнахме в ремаркетото сред няколко кутии, на които пишеше „отровни змии“. Това може би не бе най-доброто място за седене, но бе за предпочитане пред други пратки, надписите на които

съобщаваха: „Експлозивни, не сядай!“ или пък „Драконови яйца, не ги пренасяйте заедно с експлозивни!“.

— Кажи сега какво се е случило — попитах аз.

Хермес се отпусна върху кутиите и загледа празните си ръце.

— Оставих ги само за минутка.

— Кои... а, да. Джордж и Марта.

Хермес кимна отчаяно.

Джордж и Марта бяха змии, които се увиваха около неговия кадуцей — жезъла на силата му. Сигурно сте виждали кадуцея изобразен по болници, тъй като често го използват като символ на лекарите. (Анабет смяташе, че това е голяма грешка. Изображението било на жезъла на Асклепий, бога на медицината, а не на Хермес. И прочее, и прочее. Както и да е.) Самият аз харесвах Джордж и Марта. Имах чувството, че и Хермес ги харесва, макар редовно да се караше с тях.

— Направих глупава грешка — призна той. — Закъснях с една доставка. Спрях в Рокфелер център, за да оставя кутия с изтривалки на Янус...

— Янус — повторих аз, — богът с двете лица, покровител на праговете.

— Да, същият. Той работи тук, за кабелната телевизия.

— Така ли? — попитах. Последния път, когато видях Янус, бяхме в един смъртоносен вълшебен лабиринт. Преживяването не бе приятно.

Хермес завъртя очи.

— Сигурно си забелязал, че кабелната телевизия напоследък не върви нормално. Това е, защото Янус е програмен директор. Той поръчва нови сериали и ги спира след един-два епизода. Нали е бог на началото и края. Така или иначе, носех му вълшебни изтривалки, но бях паркирал непозволено...

— Тревожиш се, че си паркирал непозволено?

— Ще ме оставиш ли да си разкажа историята?

— Извинявай.

— Затова оставих жезъла си на калника и влязох вътре с кутията. След това се усетих, че Янус трябва да подпише, че е получил доставката, върнах се до камиона и...

— Кадуцея го нямаше.

Хермес кимна.

— Ако онзи грозник нарани змиите ми, кълна се в Стикс, че...

— Чакай малко. Ти знаеш кой ти е откраднал жезъла?

— Разбира се — изсумтя Хермес. — Проверих записите от камерите в района. Говорих с нимфите на вятъра. Какус открадна жезъла ми.

— Какус — с годините бях усъвършенствал глупавото поражение, с което посрещах имената на непознати персонажи от гръцката митология. Анабет настояваше, че трябва да прочета някой сборник митове, но не виждах смисъл. По-лесно бе да ми обясняват като на идиот.

— Добрият стар Какус — казах аз. — Сигурно се предполага, че трябва да знам кой е.

— Той е един великан — презрително каза Хермес. — Малък, разбира се, не от гигантите на Гея.

— Малък великан?

— Да, има-няма, три метра висок.

— Мъничък, значи — съгласих се.

— Той е небезизвестен крадец. Веднъж открадна кравите на Аполон.

— Мислех, че *ти* си откраднал кравите на Аполон.

— Е, да, но го направих преди него и много по-стилно. Така или иначе, Какус не спира да краде разни неща от боговете. Много е досадно. Навремето се криеше в една пещера под Капитолийския хълм, където е основан Рим. Сега е в подземията на Манхатън. Сигурен съм в това.

Поех си дълбоко въздух. Досещах се накъде бият нещата.

— Сега очаквам да ми обясниш защо ти, всемогъщият бог, не можеш да си вземеш жезъла лично, а имаш нужда от помощта на шестнайсетгодишно хлапе.

Хермес килна глава на една страна.

— Пърси, това прозвуча саркастично. Сам знаеш отлично, че боговете не могат просто да хукнат сред градовете на смъртните, унищожавайки всичко по пътя си само и само за да намерят изгубените си вещи. Ако правехме така, Ню Йорк щеше да бъде унищожен десетки пъти досега. Знаеш ли колко често Афродита губи гребена си? За такива задачи ни трябват герои.

— Аха. Освен това, ако лично тръгнеш да търсиш жезъла си, ще е малко срамно.

Хермес сви устни.

— Така е — каза той накрая, — прав си. Другите богове със сигурност ще забележат. Аз, богът на крадците, ограбен. Загубил символа на силата си, моя *кадуцей*. Векове наред ще ми се подиграват. Самата идея за това е кощунствена. Искам този проблем да се реши бързо и тихо, преди да се превърна в посмешището на Олимп.

— Значи искаш да намерим този великан, да му отнемем кадуцея и да ти го върнем. Бързо и тихо.

— Чудесно предложение! — оживи се Хермес. — Много ти благодаря. Но трябва да ми го върнеш преди пет следобед, за да мога да си раздам пратките. Кадуцейт ми трябва като тефтер, GPS, разрешително за паркиране, айпод... нищо не мога да свърша без него!

— До пет следобед — нямах часовник, но знаех, че вече е поне един. — Можеш ли поне да ми кажеш къде точно е този Какус?

— Сигурен съм, че и сам ще разбереш — сви рамене Хермес. — Между другото, трябва да те предупредя за нещо. Какус е огнедишац.

— Естествено — отвърнах аз.

— И се пази от кадуцея! Върхът му може да вкаменява хората. Веднъж трябваше да сторя това с един клюкар, Батус^[2]... сигурен съм, че ще си внимателен. И това, естествено, ще остане нашата малка тайна.

Той се усмихна доволен. Не знам дали не си въобразявах, но ми се стори, че той заплаши да ме вкамени, ако разкажа на някой за кражбата.

Преглътнах.

— Разбира се.

— Значи ще го направиш?

Тогавата ми хрумна една идея. Знаем, неочаквано е, но дори и на мен понякога ми хрумват разни работи.

— Хайде и ти да ми направиш една услуга — предложих аз. — Аз те измъквам от една напечена ситуация, ти мен — от друга.

— Какво имаш предвид? — повдигна вежди той.

— Нали си и бог на пътешествията?

— Естествено.

Казах му какво искам в замяна.

* * *

Когато се върнах при Анабет, бях в по-добро настроение. Бях се уговорил да се срещна с Хермес в Рокфелер център, която щеше да е не по-късно от пет часа следобед, а камионът му бе изчезнал в ярка светлина. Анабет ме чакаше до одеялото за пикник, скръстила сърдито ръце.

— Е? — попита тя.

— Добри новини — казах аз и обясних какво трябва да направим. Не ми удари шамар, но изглеждаше, все едно иска да го направи.

— Смяташ преследването на огнедишащ великан за добра новина? И защо толкова искаш да помогнеш на Хермес?

— Той не е толкова лош — отговорих аз. — Освен това, две невинни змии са изпаднали в беда. Джордж и Марта сигурно са ужасени...

— Това е някаква шега, нали? — попита тя. — Каж ми, че с Хермес сте се наговорили и всъщност отиваме на изненадващо празненство по случай нашия юбилей.

— Ами... не. Но после ти обещавам...

Анабет вдигна ръка.

— Ти си мил и сладък, Пърси. Но моля те, не обещавай нищо повече. Нека просто намерим този великан.

Тя прибра завивката в раницата и взе храната. Жалко... бях хапнал твърде малко от пицата. Единственото, което Анабет остави навън, бе щитът ѝ. Подобно на много вълшебни предмети, и той бе направен така, че да се смалява за по-лесно носене. Щитът имаше размерите на чинийка, за което и без това го бяхме ползвали. Бе много удобен за сирене и чипс.

Анабет махна трохите и хвърли чинията във въздуха. Тя се разшири, докато се въртеше. Когато падна на тревата, бе бронзов щит в реални размери, а полираната му повърхност отразяваше небето. Щитът ни бе помогнал по време на войната с титаните, но не бях сигурен от каква полза може да ни бъде сега.

— Той показва само гледки от въздуха, нали? — попитах аз. — Предполага се, че Какус е скрит под земята.

— Струва си да опитаме — сви рамене Анабет. — Щите, искам да видя Какус.

По повърхността на щита затанцува светлина. Вместо отражение, отгоре се появи пейзаж от порутени складове и разпадащи се пътища. Една ръждива водна кула се издигаше над градските руини.

— Проклетият щит има чувство за хумор — изсумтя Анабет.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Това е Секаукус, Ню Джърси. Виж знака на водната кула — и тя потупа щита с кокалчетата на пръстите си. — Много смешно, щите. Сега искам да видя... искам да кажа, покажи ми местонахождението на огнедишащия великан Какус.

Образът се промени.

Този път видях позната част на Манхатън — с обновени складове, павирани улици, стъклен хотел и издигнати релси, които бяха превърнати в парк с цветя и дървета. Спомням си, че преди години мама и доведеният ми баща ме заведоха на откриването му.

— Това е Хай Лайн Парк^[3] — казах аз. — Намира се в квартал „Мийтпакинг“.

— Да — съгласи се Анабет. — Но къде е великанът?

Тя се съсредоточи. Щитът увеличи изображението на една пресечка, блокирана от оранжеви барикади и предупредителни знаци. Строителни съоръжения стояха необезпокоявани в сянката на Хай Лайн Парк. В средата на улицата имаше издълбана огромна яма, обградена от жълта полицейска лента. От нея се издигаше пушек.

Почесах се по главата.

— Защо полицията ще отцепи дупка по средата на улицата?

— Спомням си това — отговори Анабет. — Казаха го вчера по новините.

— Не гледам новини.

— Някакъв строителен работник се наранил. Дълбоко под земята станал странен инцидент. Прокопавали нов сервизен тунел или нещо от този род, когато избухнал пожар.

— Пожар — повторих аз, — запален може би от огнедишащ великан?

— Така изглежда — съгласи се тя. — Но смъртните не биха разбрали какво става. Мъглата би скрила това, което виждат. Сигурно са помислили, че великанът е газова експлозия или нещо подобно.

— Да вземем такси.

Анабет погледна към голямата ливада.

— Първият слънчев ден от седмици, а гаджето ми иска да ме заведе в опасна пещера, за да се бием с огнедишащ пеликан.

— Страхотна си — казах аз.

— Знам — отговори Анабет, — но е добре да си приготвил нещо специално за вечеря.

* * *

Таксито ни свали на „Уест Фифтийнт“. Тротоарите бяха пълни с амбулантни търговци, работници, хора, излезли да напазаруват, и туристи. Не ми беше много ясно защо място, наречено квартал „Мийтпакинг“^[4], се считаше за добро за разходки. Но това е хубавото на Ню Йорк. Градът винаги се променя.

Дори чудовищата искат да останат тук.

Стигнахме мястото на строежа. Двама полицаи стояха и отцепения район, но те не ни обърнаха никакво внимание, когато ние завихме от тротоара и след това се скрихме зад барикадите.

Дупката в улицата бе с размерите на гаражна врата. С желето на някакви тръби висеше с нещо като лебедка, а от едната страна на дупката бяха заковани стълби, водещи надолу.

— Някакви идеи? — обърнах се към Анабет. Трябваше да попитам. Като дъщеря на богинята на мъдростта и стратегията, Анабет обичаше да прави планове.

— Слизаме — каза тя, — намираме великана и взимаме кадуцей.

— Уау! — казах. — Мъдро и тактически издържано.

— Млъкни.

Прескочихме барикадите, минахме под полицейската лента и запълзахме към дупката. Държах под око полицаите, но те не гледаха към нас. Промъкването в опасна пушеща яма по средата на Ню Йорк се оказа обезпокоително лесно.

Спуснахме се надолу. И надолу. Стъпалата бяха сякаш безкрайни. Квадратчето с дневна светлина над нас ставаше все по-малко и по-малко, докато накрая не придоби размерите на пощенска картичка. Вече не чувах градския трафик, само ехото от капеща вода. На всеки пет метра до стълбата имаше оставен фенер, но въпреки това спускането си оставаше мрачно и зловещо.

Осъзнах смътно, че тунелът зад мен се разширява значително, но останах съсредоточен в стълбата, опитвайки се да не стъпвам по ръцете на Анабет, която слизаше под мен. Не разбрах, че сме стигнали дъното, докато не чух как краката на Анабет да издават жвакащ звук.

— Хефесте — каза тя. — Пърси, виж!

Приземих се до нея в рядка кал. Обърнах се и видях, че сме се озовали в пещера с размерите на завод. Нашият тунел влизаше в нея като тесен комин. Каменните стени бяха опасани със стари кабели, тръби и редици тухли — може би основите на по-стари сгради. Някои от тръбите на канализацията бяха пукнати и изпускаха вода по стените, като така правеха пода кален. Не исках да знам какво има във водата.

Не бе особено светло, но пещерата изглеждаше като нещо средно между строителна площадка и битпазар. Наоколо бяха пръснати щайги, кутии с инструменти, дървени шпакли, купчини метални тръби. Имаше дори и булдозер, наполовина потънал в калта.

Още по-странни бяха няколкото стари коли, докарани някак си от повърхността. Всяка от тях бе натъпкана с куфари и планини от портмонета. Стойки с нови дрехи бяха поставени навсякъде, все едно някой бе чистил магазин. Най-лошото обаче бе, че от куки за месо, закачени на скеле от неръждаема стомана, висяха редици трупове на крави — одрани, изкормени и готови за рязане. Ако се съдеше от миризмата и мухите, не бяха много пресни. Изглеждаха толкова гадно, че ако не обичах толкова чийзбургери, вероятно щях да стана вегетарианец.

От великана нямаше и следа. Надявах се, че не е вкъщи. Тогава Анабет посочи далечния край на пещерата.

— Да слезем долу!

Надолу в тъмнината имаше тунел, широк около шест метра и съвършено кръгъл, все едно бе прокаран от огромна змия. Това бе неприятна мисъл.

Не ми се ходеше до другия край на пещерата, особено ако трябваше да пресека битпазара и да мина покрай мъртвите крави.

— Как всички тези неща са се озовали тук? — чувствах, че трябва да шепна, но въпреки това гласът ми отекна в пещерата.

Анабет се огледа. Определено не хареса това, което видя.

— Трябва да са разглобили булдозера на части и да са го сглобили тук — реши тя. — Мисля, че преди години така са прокопавали

метрото.

— Ами другите неща? — попитах. — Колите и, ъ-ъ, местните продукти?

Тя се намръщи.

— Някои неща изглеждат като от реквизита на амбулантен търговец. Палтата, портмонетата... великанът трябва да ги е свалил тук по някаква причина. — Анабет махна към булдозера. — Това нещо изглежда така, все едно е минало през битка.

Когато очите ми свикнаха с тъмното, разбрах какво има предвид. Гъсеничните колела на машината бяха счупени. Седалката на шофьора бе овъглена. Лопатата за копане бе огъната, като че ли се е натъкнала на нещо... или е била ударена.

Тишината бе странна. Погледнах към малкото петънце дневна светлина нагоре и ми се зави свят. Как можеше толкова огромна пещера да съществува под Манхатън и градът да не е пропаднал в нея? Защо река Хъдсън не я беше наводнила? Вероятно бяхме на десетки метри под морското равнище.

Но това, което наистина ме притесняваше, беше тунелът в далечния ѝ край.

Не че мога да надушвам чудовищата като приятеля си Гроувър, който е сатир. Но внезапно разбрах защо той мрази подземията толкова. Бяха заплашителни и опасни. На героите не им беше мястото тук.

Нещо в тунела ни причакваше.

Погледнах към Анабет. Надявах се да ѝ е хрумнала някоя великолепна идея, като например да избягаме от това място. Вместо това обаче тя тръгна към булдозера.

Бяхме стигнали средата на пещерата, когато от тунела се чу стенание. Скрихме се зад булдозера, а от тъмнината се появи великанът и протегна огромните си ръце.

— Закуска — изръмжа той.

Вече можех да го видя ясно. Ще ми се да не можех. Нямаме идея колко грозно бе това създание. Ще ви кажа само, че Секаукус, Ню Джърси, изглеждаше много по-добре от великана Какус, а това не е комплимент.

Великанът бе около три метра висок, както бе казал Хермес. Това го правеше по-малък от други великани, които бях виждал. За сметка на това бе крещящо ярък. Имаше къдрава оранжева коса, бледа кожа и

оранжеви лунички. Лицето му беше изкривено нагоре, все едно е постоянно нацупен. Имаше чип нос, широки очи и извити вежди, които го караха да изглежда едновременно изненадан и нещастен. Носеше червен велурен халат и пантофи и същия цвят. Носеше халата незакопчан, разкривайки на света кадифени боксерки на сърчица и гърди, чиито косми не бяха в цвят, срещан където и да било в природата.

Анабет нададе звук, все едно ще повърне.

— Това е рижавият великан.

За нещастие, великанът имаше отличен слух. Той се намръщи и огледа пещерата, като веднага разбра къде сме се скрили.

— Кой е там — викна той, — зад булдозера?

Спогледахме се с Анабет и тя прошепна.

— Пардон.

— Излез! — каза великанът. — Не обичам, когато някой се промъква в дома ми. Покажете се!

Това звучеше като наистина ужасна идея, но ние, така или иначе, бяхме прецакани. Може би великанът щеше да се вслуша в гласа на разума, въпреки боксерките на сърчица, които носеше.

Извадих химикалката си и свалих капака ѝ. Тя се превърна в бронзовия ми меч Въртоп. Анабет извади щита и кинжала си. Никое от оръжията ни не изглеждаше особено страшно срещу толкова огромен тип, но все пак се осмелихме да излезем на открито.

Великанът се ухили.

— Герои, а? Тъкмо дойде време за закуска и вие се появихте. Много мило.

— Ние не сме за закуска — възрази Анабет.

— Не? — великанът се протегна мързеливо и от ноздрите му задимя пушек. — Струва ми се, че ще вървите страхотно с тортила, сос салса и яйца. Друсано геройско с яйца! Само при мисълта за това огладнявам!

С тези думи той тръгна тържествено към кравите, над които кръжаха рояци мухи.

— Не, не, той няма... — промърморих аз, а стомахът ми се преобърна.

Какус свали един от трупове и избълва струя пламък отгоре му. Огънят изпече месото за секунди, но не засегна ръцете на великана.

След като кравата стана хрупкава и цвърчаща, Какус откачи челюстта си^[5] и отвори уста невъзможно широко, след което погълна трупа на три яки хапки заедно с костите.

— О, да — каза немощно Анабет. — Наистина го направи.

Великанът се оригна, обърса мазните си ръце в халата и ни се ухили.

— Щом не сте закуската ми, трябва да сте клиенти. Как мога да ви помогна?

Звучеше дружелюбно, все едно му доставяше удоволствие да говори с нас. С червения си халат почти не изглеждаше опасен. Само дето бе три метра висок, бълваше огън и изяждаше една крава на три хапки.

Стъпих напред. Наречете ме старомоден, но исках да привлека вниманието на великана върху себе си, а не върху Анабет. Мисля, че е въпрос на учтивост мъжът да защитава приятелката си от мигновено овъгляване, например.

— Ами да — казах аз. — Може и да сме клиенти. Какво продаваш?

— Какво продавам ли? — засмя се Какус. — Всичко, геройче! Цени като на разпродажба, а няма да намериш по-евтина разпродажба от тази! — Той посочи към пещерата и добави: — Имам последните дизайнерски модели на ръчни чанти, на италиански костюми, очевидно на строителни инструменти, а ако ви трябва някой „Ролекс“...

Той разпери халата си. От вътрешната му страна имаше наредени златни и сребърни часовници.

— Фалшиви са! — щракна с пръсти Анабет. — И се сетих къде съм виждала тези неща и преди. Ти си ги взел от улични търговци, нали? Това са ментета!

— Не какви да е ментета, мила — великанът изглеждаше обиден. — Крада само най-доброто! Аз съм син на Хефест. Знам коя имитация е добра и коя не става.

— Син на Хефест! — намръщих се аз. — Не трябва ли тогава да *изработваш* неща, вместо да ги крадеш?

— Тежка работа е това за мен — изсумтя Какус. — Е, понякога, ако намеря нещо ценно, изработвам негови фалшификати. Но е по-лесно направо да крада. Едно време започнах с говеда. Обожавам говедата! Затова се настаних и квартал „Мийтпакинг“. След това

установих, че тук има и други неща, освен месо! — Той се ухили, все едно е направил невероятно откритие. — Улични търговци, скъпи бутици! Това е невероятен град, по-хубав дори от древен Рим! А и работниците бяха много мили да ми направят тази пещера.

— Преди да ги изгониш — добави Анабет — и едва да не ги убиеш.

— Сигурни ли сте, че не сте закуската? — прозина се Какус. — Започвате да ме отегчавате. Ако няма да купувате нищо, ще взема соса и тортилата...

— Търсим нещо специално — прекъснах го аз. — Нещо истинско. И вълшебно. Но не вярвам да имаш такова.

— Ха! — плесна с ръце Какус. — Сериозен клиент. Дори да нямам това, което търсиш, мога да го открадна. Срещу съответната сума, разбира се.

— Жезъла на Хермес — отговорих. — Търся кадуцея.

Лицето на великана почервения като косата му. Очите му се свиха.

— Ясна ми стана работата. Трябваше да се сетя, че Хермес ще ми прати някого. Кой сте вие двамата? Деца на бога на крадците?

— Да не ме наричаш дете на Хермес? — вдигна ножа си Анабет. — Ще го намушкам в...

— Аз съм Пърси Джаксън, син на Посейдон — казах на великана и вдигнах ръка, за да задържа Анабет.

— Това е Анабет Чейс, дъщеря на Атина. Понякога помагаме на боговете с това-онова. Убиваме титани, спасяваме Олимп, такива неща. Може би си чувал за нас. Така че ще е по-лесно, ако ни дадеш кадуцея... преди нещата да станат неприятни.

Погледнах го в очите с надеждата заплахата ми да проработи. Знам, че ви се струва нелепо шестнайсетгодишен тийнейджър да заплашва огнедишащ великан. Само че аз наистина съм се борил с доста гадни чудовища. Плюс това съм се къпал в реката Стикс, което ме прави неуязвим за повечето физически атаки. Това не е малко, нали? Може би Какус беше чувал за мен. Може би щеше да се разтрепери и да каже: „О, господин Джаксън! Толкова съжалявам! Не знаех, че сте вие!“.

Вместо това той отметна глава назад и се разсмя.

— Ясно! Това трябваше да ме уплаши! Уви, единственият герой, който ме е побеждавал, е самият Херкулес.

Обърнах се към Анабет и поклатих подразнен глава.

— Херкулес това, Херкулес онова. Защо все с него трябва да се сравнявам?

— Имал е добър рекламен агент — сви рамене Анабет.

Великанът не спря да се хвали.

— Векове наред аз бях ужасът на Италия! Откраднах повече крави от кой да е друг великан! Майките плашеха децата си с името ми и казваха: „Дръж се възпитано, чедо, иначе Какус ще дойде и ще ти открадне кравите!“.

— Ужасяващо — коментира Анабет.

— Знам! — ухили се великанът. — Най-добре се предайте, геройчета. Никога няма да ви дам кадуцея. Имам големи планове за него!

Той вдигна ръка и жезълът на Хермес се появи в нея. Бях го виждал много пъти преди, но все пак ме побиха тръпки. Артефактите на боговете просто излъчват сила. Жезълът бе от гладко бяло дърво, дълъг около метър, а на върха му имаше сребърна сфера с гълъбови криле, които потръпваха неспокойно. Две много нервни змии стояха увити около жезъла.

„Пърси! — чух змийски глас в главата си. — Слава на боговете!“

Друг змийски глас, по-дълбок и сърдит, отбеляза: „Да, не съм ял от часове“.

— Марта, Джордж — казах, — добре ли сте?

„Ще съм по-добре, ако хапна — оплака се Джордж. — Тук долу има вкусни плъхове. Можеш ли да ми хванеш няколко?“

„Стига, Джордж! — скастри го Марта. — Имаме си по-сериозни проблеми. Великанът иска да ни задържи!“

Какус погледна първо мен, а после и змиите.

— Я чакай малко! Пърси Джаксън, ти можеш да говориш със змиите? Но това е чудесно! Кажи им да ми съдействат! Аз съм новият им господар! Ще им дам да ядат веднага щом започнат да ми се подчиняват.

„Какво нахалство — кресна Марта в ума ми. — Кажи на този риж кретен...“

— Задръжете малко — прекъсна ни Анабет. — Какус, змиите никога няма да ти се подчинят. Те слушат само Хермес. И понеже не

можеш да използваш жезъла, той няма да ти свърши никаква работа. Просто ни го върни и ние ще се направим, че това не се е случвало.

— Страхотна идея — отбелязах.

— Ще разбере какви са силите на жезъла, момиче — изръмжа великанът. — Ще накарам змиите да ми се подчинят!

С тези думи Какус разклати кадуцея. Джордж и Марта започнаха да се гърчат и съскат, но явно бяха като залепени за жезъла. Знаех, че кадуцейът може да се превръща в най-разнообразни полезни вещи — меч, телефон, дори бе способен да дава справки къде може да напазаруваш най-евтино. Веднъж Джордж ми бе споменал, че има „лазерна фаза“. Не ми се искаше Какус да разбере за нея.

Най-накрая великанът изръмжа ядосано. Той удари жезъла в най-близкия кравешки труп и месото веднага се вкамени. Нещо повече — каменната вълна се предаде от труп на труп, докато накрая стойката, на която висеше мършата, се счупи. Няколко „гранитни“ крави станаха на части.

— Е, това вече е интересно! — грейна Какус.

— Олеле — Анабет отстъпи назад, а Какус замахна с жезъла към нас.

— Олеле, я! Скоро ще стана господар на това чудо и ще бъда могъщ като Хермес! Ще мога да ходя, където си искам, да крада каквото си поискам и да правя висококачествени ментета, които ще продавам на целия свят! Ще бъда повелителят на амбулантните търговци!

— Това — отбелязах — е наистина зъл план.

— Ха-ха-ха! — Какус триумфално надигна кадуцея. — Имах известни съмнения, но сега съм сигурен. Идеята да открадна този жезъл бе гениална! Сега ще ви убия с него!

— Чакай малко! — отново се намеси Анабет. — Искаш да кажеш, че идеята за кражбата на жезъла дори не е била твоя?

— Убийте ги! — нареди Какус на змиите.

Той насочи кадуцея към нас, но сребърният връх само изплю парченца хартия. Анабет вдигна едно от тях и прочете:

— Опитваш се да ни убиеш с обяви за намаления — обяви тя. — Отстъпка за уроци по пиано от 85%.

— Ах, вие! — Какус погледна заплашително змиите и избълва струя пламък над главите им — подчинете ми се!

Джордж и Марта се загърчиха уплашено.

„Спри това“, извика Марта.

„Ние сме студенокръвни! Огънят е опасен за нас!“, оплака се Джордж.

— Хей, Какус — викнах аз в опит да привлека отново вниманието му, — отговори на въпроса ни. Кой ти каза да откраднеш жезъла?

— Глупав полубог — изръмжа великанът. — Нали не мислеше, че с победата над Кронос си елиминирал *всички* врагове на боговете? Само отложи падането на Олимп! Без жезъла Хермес няма да може да пренася съобщенията си. Това ще е съкрушителен удар върху комуникациите на Олимп. А това е само първата стъпка към тоталния хаос, който приятелите ми са запланували!

— Приятелите ти? — повтори Анабет, но Какус не ѝ обърна внимание.

— Няма значение! Така или иначе, вие няма да доживеете да го видите, а освен това аз участвам в играта само заради парите. С този жезъл ще направя милиони! Може би дори хиляди! А сега не мърдайте. Може би ще взема добри пари за две статуи на герои.

Никак не обичах да ме заплашват така. Бях чул много подобни неща преди години, по време на битката си с Медуза. Нямах желание да се боря с този тип, но знаех, че не мога да оставя Джордж и Марта на милостта му. Освен това по света имаше предостатъчно амбулантни търговци. Никой не заслужаваше сутрин на вратата му да потропа огнедишащ великан с колекция ментета на „Ролекс“.

— Време е за бой — погледнах аз към Анабет.

— Това е най-умното нещо, което си казал от сутринта насам — усмихна ми се мило тя.

* * *

Сигурно си мислите: „Я чакай малко, не може да нападнете без никакъв план?“. Анабет и аз обаче сме се били рамо до рамо години наред. Знаехме си силите, предугаждахме ходовете си. Като нейно гадже бях малко нервен и непохватен, но нямах проблем да се бием заедно. Това ми идеше отръки.

Хмм, може би това прозвуча пресилено. Както и да е.

Анабет се стрелна към лявата страна на великана, а аз го нападнах фронтално. Преди да мога да го ударя с меча ей обаче, Какус откачи челюстта си и забълва огън срещу мен. В следващия миг направих велико откритие — че огненият дъх е горещ.

Успях да отскоча на една страна, но вече чувствах как ръцете ми се загряват, а дрехите ми пламват. Претърколих се в калта, за да угася пламъците, и съборих една стойка с женски палта.

— Виж какво направи! — кресна великанът. — Това бяха съвършени копия на „Прада“!

Анабет се възползва от разсейването му, за да го удари. Тя атакува Какус в гръб и го промуши в задната част на коляното, традиционно слабо място на чудовищата. След това отскочи назад, когато Какус замахна с кадуцея и едва не я улучи. Сребърният връх удари булдозера и цялата машина се вкамени.

— Ще те убия! — Какус се олюля, а от ранения му крак потече златен Икор.

След това блъвна огън към Анабет, но тя избегна залпа. Замахнах с Въртоп и ударих другия крак на великана.

Това би трябвало да е достатъчно, нали? Да, ама не.

Какус изрева от болка, след което се обърна към мен изненадващо бързо и ми зашлеви един шамар. Полетях назад и паднах в купчина строшени каменни крави. Погледът ми се замъгли.

— Пърси! — извика Анабет, но гласът ѝ звучеше далечен, все едно бях под вода.

„Мърдай! — викна Марта в главата ми. — Кани се да те удари.“

„Наляво!“, даде ми указания Джордж. Това се оказа един от най-мъдрите съвети, които някога е давал. Претърколих се наляво и кадуцейт се удари в камъните, където лежах. В следващия момент чух неистов трясък и великанът изпищя:

— Аааааа!

Изправих се с мъка на крака и забелязах, че Анабет е ударила Какус с щита си по задника. Като малък бях минал през няколко военни училища, в които все още вярвах, че пердахът е благо за душата, затова имах идея колко неприятно е да те ударят с голям плосък предмет точно по дупето. Чак мен ме заболя.

Какус се олюля, но преди Анабет да го шляпне отново, той успя да се обърне и да ѝ вземе щита. След това намачка божествения бронз

като станиол и го метна зад гърба си.

Един вълшебен предмет по-малко.

— Достатъчно! — ревна Какус и насочи жезъла към Анабет.

Все още бях замаян. Чувствах гръбнака си все едно съм изкарал тежка нощ в прокрустово ложе^[6], но се заклатушках напред, решен да помогна на Анабет. Преди да мога да я стигна, кадуцейт претърпя метаморфоза, превърна се и мобилен телефон и от него екна мелодията на „Macarena“. Джордж и Марта, които сега бяха с размерите на дъждовни червеи, започнаха да се усукват по дисплея.

„Хубава песен“, отбеляза Джордж.

„Танцувахме на нея на сватбата си — отвърна Марта. — Спомняш ли си, скъпи?“

— Тъпи змии! — Какус разклати силно телефона.

„Ау!“, каза Марта.

„Помощ — долетя треперливият глас на Джордж. — Трябва да се подчиня на червения халат“.

Телефонът отново се превърна в жезъл.

— Дръжте се прилично — предупреди змиите Какус — или ще ви превърна в менте на „Гучи“!

Анабет дотича до мен. Двамата заотстъпвахме, докато се озовахме до стълбата.

— Нашата брилянтна стратегия не дава очаквания резултат — забеляза тя, докато дишаше тежко. Левият ръкав на тениската ѝ пушеше, но иначе изглеждаше добре.

— Някакви идеи?

Ушите ми бучаха. Отново имах усещането, че я чувам, сякаш съм потопен под вода.

Чакай малко. *Под вода ли?*

Погледнах към тунела, към всичките преплетени в камъка тръби, водосточни и канализационни. Бях дете на морския бог, понякога контролирах водата. Хрумна ми, че...

— Не ми харесвате! — кресна Какус и тръгна към нас. От ноздрите му пушеше дим. — Време е да приключваме!

— Дръж се — казах на Анабет и я прегърнах през кръста със свободната си ръка. След това се съсредоточих в намирането на водата над нас. Не бе особено трудно. Усетих опасно напрежение във

водопреносната система на града и го съсредоточих цялото в строшените тръби.

Какус се приведе над нас, а устата му грейна като фурна.

— Някакви последни желания, геройчета?

— Погледни нагоре — отвърнах.

Той ме послуша. Тук е моментът да си отбележа, че когато взривявам канализацията на Манхатън, не е много умно да стоя под нея.

Цялата пещера се разтърси, когато хиляда водосточни тръби над нас се пръснаха. Една не особено чиста вълна блъсна Какус в лицето. Отместих Анабет от пътя ми, а след това скочих в бликналия извор, носейки я със себе си.

— Какво правиш? — попита тя, след което нададе отвратен звук: — Ааааа!

Не бях пробвал това преди, но си пожелах да се издигна нагоре като съомга, подскачайки по потоците, докато водата изпълваше пещерата. Усещането беше като да се катериш нагоре по водна пързалка, само че под ъгъл от 90 градуса и без пързалка — само по вода.

Чух как Какус изпищя под мен, когато хиляди или дори милиони литри мръсна вода се удариха в него. В същото време Анабет не спираше да вика и да ме удря, като ме наричаше с мили, нежни имена като:

— Идиот! Мръсен, смотан кретен! — след което завърши с: — Ще те убия!

Най-накрая се озовахме на повърхността, застанали на върха на отвратителен гейзер, и се приземихме в безопасност на паважа.

Пешеходци и полицаи отстъпиха назад и се развикаха при вида на нашата версия на Олд Фейтфул^[7]. Заскърцаха спирачки и коли се заудряха една друга, докато шофьорите се спираха, за да видят хаоса.

Използвах волята си, за да се изсуша, което е хубав номер, но не успях да разкарам миризмата. Анабет имаше стара вълнена топка, заседнала в косата ѝ, и мокра опаковка от сладкиш, залепена на лицето.

— Това — каза тя — беше отвратително!

— От друга страна — позволих си да вметна, — сме живи.

— Но без кадуцея!

Направих гримаса. Бях забравил тази дребна подробност. Може би великанът се бе удавил. След това щеше да се разпадне и да се върне в Тартара, както правеха повечето убити чудовища. А ние щяхме да слезем и да си вземем кадуцея.

Звучеше добре.

Гейзерът отслабна, а след това се разнесе зловещият звук на стичаща се по тунела вода, все едно някой горе на Олимп бе пуснал водата на небесната тоалетна.

След това далечен треперлив гласец се разнесе в ума ми: „Щях да се задуша — каза Джордж. — Дори за мен това беше противно, а аз се храня с плъхове“.

„Внимавай! — предупреди ме Марта. — О, не! Великанът откри как...“.

В този момент мощна експлозия разтърси улицата. От тунела изскочи ярка синя светлина, която остави огромна бразда в близката стъклена офис сграда, като стопи прозорците и изпари бетона. Великанът изскочи от ямата. От червения му халат се вдигаше пушек, а лицето му бе омазано със слуз. Не изглеждаше особено доволен, а кадуцейът в ръцете му напомняше на базука с увити около нея змии. Дулото ѝ бе синьо и блестеше.

— Добре — каза немошно Анабет. — Някой може ли да ми обясни какво е това?

— Това — предположих аз — е лазерната фаза.

* * *

Преди да продължа, искам да се извиня на всички жители на квартал „Мийтпакинг“. Заради пушека, боклуците и целия хаос в момента сигурно го наричат просто „Пакинг“^[8], тъй като вероятно мнозина от вас е трябвало да се преместят.

И все пак най-голямата изненада е, че не нанесохме още повече щети.

Анабет и аз хукнахме да бягаме, докато втори лазерен изстрел не издълба ров на улицата вляво от нас. Парченца асфалт заваляха от въздуха като конфети.

— Съсипахте ролексите ми! — кресна зад нас Какус. — Ментетата не издържат под вода, не знаете ли? Ще умрете заради това!

Продължихме да бягаме. Надявах се да привлечем чудовището надалеч от невинните смъртни, но това не бе лесно по средата на Ню Йорк. Пешеходците се разпищяха и хукнаха във всички посоки. Двата полицаи, които видях преди малко, не се виждаха никакви, може би отнесени от тълпата.

— Паркът! — посочи Анабет към релсите на Хай Лайн Парк. — Да опитаме да го изведем от улицата.

БУМ! Лазерът мина през един камион за храна, а продавачът му изскочи от него с шепа дюнери.

Анабет и аз се затичахме по стълбите на парка. В далечината ехтяха сирени, но аз не исках полицията да се намесва. Смъртните пазители на закона само щяха да усложнят нещата, а заради мъглата полицията можеше да реши, че аз и Анабет сме виновни за случилото се. И това бе ставало.

Стигнахме парка. Опитах се да събера силите си. При други обстоятелства вероятно щях да се насладя на гледката на блесналата река Хъдсън и покривите на съседния квартал. Времето бе прекрасно. Цветните лехи на парка преливаха от цветове.

Хай Лайн Парк обаче беше празен, може би защото денят бе работен, а може би защото посетителите му бяха интелигентни и бяха побягнали при шума от взривовете.

Някъде под нас Какус не спираше да реве и ругае, като в същото време предлагаше на стъписаните смъртни мокри ролекси с отстъпка. Прецених, че имаме няколко секунди, преди той да ни открие.

Огледах парка в търсене на нещо, което може да помогне. Видях само пейки, пътеки и много цветя. Съжалих, че с нас няма някое дете на Деметра. То можеше да увие великана с лози или да превърне цветята в шурикени. Не че бях виждал дете на Деметра да прави това, но ми звучеше готино.

Погледнах към Анабет.

— Твой ред е за гениална идея.

— Мисля в момента.

В битка Анабет бе красива. Знам, че звучи нелепо, особено като отбележим, че преди малко се оказахме под водопад от отпадъчни води, но сивите ѝ очи блестяха по особен начин, когато тя се бореше за

живота си. Лицето ѝ бе светнало като на богиня, а повярвайте ми, аз съм виждал богини. Начинът, по който мънистата висяха на гърлото ѝ... Добре де, извинявайте. Разсеях се.

— Там! — посочи тя.

На около трийсетина метра старите релси се разделяха в платформа, която образуваше буквата У. По късата част на У-то бе задънена — водеше към алея от парка, която още бе в ремонт. Върху чакъла бяха струпани много саксии. От единия край на релсата се виждаше стрелата на кран, който вероятно бе долу, на нивото на земята. Далеч над нас, от стрелата на крана висеше огромна метална щипка, вероятно използвана за вдигане на саксии и други средства за поддръжката на градините.

Внезапно разбрах какво планира Анабет и се почувствах, все едно се мъча да преглътна монета.

— Не — казах аз, — прекалено опасно е.

— Пърси — повдигна вежда Анабет, — *знаеш*, че ги умея тези игри.

Това беше истина. Бях я завел на пазар в Кони Айлънд и се бяхме върнали с торба плюшени играчки, които тя бе спечелила от машинка с малък кран. Но кранът тук беше *огромен*.

— Не се безпокой — опита се да ме утеши тя. — Работила съм и с по-големи машини на Олимп.

Забравих да ви кажа, че освен героиня и брилянтна ученичка, в свободното си време гаджето ми бе и главен архитект по ремонта в замъка на боговете на Олимп.

— Но можеш ли да го управляваш? — попитах.

— Без проблем. Само го примами там и ангажирай вниманието му, докато го хвана.

— А после какво?

Тя ми се усмихна така, че се зарадвах, задето не съм великанът.

— Ще видиш. Но ако успееш да му вземеш кадуцея, докато е разсеян, ще бъде супер.

— Нещо друго? — попитах. — Картофки и безалкохолно, например?

— Млъкни, Пърси.

Какус се появи на стъпалата и нахлу в Хай Лайн Парк. Веднага ни забеляза и тръгна към нас, изпълнен с мрачна решителност.

— СМЪРТ! — крещеше той.

Анабет побягна. Тя се протегна към крана и се спусна по металната стрела като по клон, след което се скри от погледа ми.

Вдигнах меча си и се изправих срещу великана. Червеният му халат бе станал на парцали. Бе изгубил пантофите си. Рижавата му коса бе залепнала за скалпа като мазна плувна шапка. Той насочи блестящата базука към мен.

— Джордж, Марта — извиках с надеждата те да ме чукаш. — Моля, сменете лазерната фаза.

„Опитваме се, скъпи“, отговори Марта.

„Боли ме коремчето — отвърна Джордж. — Той го натърти.“

Бавно отстъпих назад към задънения край, приближавайки крана. Какус ме последва. Сега, след като ме бе хванал в капан, не бързаше да ме убива. Спря на около шест метра от мен, точно под сянката на щипката. Опитах се да изглеждам паникьосан. Не беше трудно.

— Е — изръмжа Какус. — Някакви последни думи?

— Помощ! — казах аз. — Ау! Оу! Тези как ти се струват? О, и още нещо. Хермес е в пъти по-добър търговец от теб.

— Хм! — изсумтя Какус и насочи лазерния кадуцей към мен.

Кранът не помръдваше. Дори и Анабет да успееше да го включи, не виждах как ще види целта си отдолу. Вероятно трябваше да помисля за това по-рано.

Какус натисна спусъка и внезапно кадуцейът промени формата си. Великанът се опита да ме простреля с машина за кредитни карти, но единственото, което излезе от нея, бе една сметка.

„О, да — извика Джордж. — Гол за змиите!“

— Тъп жезъл! — Какус ядосано хвърли кадуцея и това бе шансът, който очаквах. Скочих напред, взех го и се претърколих между краката му.

Когато се изправих, видях, че сме сменили позициите си. Какус бе с гръб към крана. Стрелата бе точно зад него, щипката бе позиционирана перфектно над главата му.

За съжаление, кранът остана неподвижен, а Какус все още искаше да ме убие.

— Първо изгаси пламъка ми с онази проклета канавка — изръмжа той, — а сега ми крадеш жезъла.

— Който ти открадна пръв — заявих.

— Няма значение — Какус изпука с кокалчетата на юмука си. — И ти не можеш да използваш жезъла. Ще те убия с голи ръце.

Кранът се помръдна, бавно и почти безшумно. Осъзнах, че от едната страна на стрелата са наредени огледала, които да позволяват на шофьора му да работи. В едно от тях бяха отразени сивите очи на Анабет. Щипката се разтвори и се спусна.

— Всъщност, Какус — усмихнах се аз, — имам още едно тайно оръжие.

— Още едно? — светнаха алчно очите на великана. — Ще го открадна! Ще му направя много ментета, които да продавам! Какво е това тайно оръжие?

— Казва се Анабет — отвърнах аз. — И не може да бъде копирана.

Щипката падна, удари Какус по главата и го събори на земята. Докато гигантът лежеше замаян, щипката се склочи около гърдите му и го повдигна във въздуха.

— Какво е това? — гигантът се съвзе, когато вече бе на няколко места над земята. — Пусни ме долу!

Той се замята безпомощно и се опита да блъвне огън, но успя само да изкашля малко кал.

Анабет разлюля стрелата на крана напред и назад, набирайки инерция, докато великанът ругаеше и се мятеше. Уплаших се, че може да обърне целия кран, но умението на Анабет беше безупречно. Тя завъртя ръката за последно и отвори щипката, когато гигантът бе възможно най-високо.

— Ааааа! — великанът прелетя над покривите, мина точно над Челси Пиърс^[9] и се спусна право към река Хъдсън.

— Джордж, Марта — попитах аз, — ще дадете ли един последен лазерен изстрел за мен.

„С удоволствие“, отвърна Джордж.

Кадуцеят отново се превърна във високотехнологичната базука. Насочих я към падащия великан и извиках:

— Стреляй!

Кадуцеят изстреля син лъч и великанът се пръсна на красив шарен прах.

„Това — каза Джордж — беше страхотно. Може ли един плъх?“

„Съгласна съм с Джордж — отвърна Марта. — Един плъх ще ни дойде добре.“

— Заслужихте си го — отговорих. — Но нека първо видим как е Анабет.

Тя ме посрещна на стълбището, ухилена до ушите.

— Не беше ли страхотно?

— Беше страхотно — съгласих се. Не беше лесно да докараме романтична целувка, както бяхме целите в кал, но опитахме.

Когато най-накрая се отскубнах за глътка въздух, казах:

— Плъхове.

— Плъхове? — попита тя.

— За змиите — отговорих, — а после...

— О, богове! — тя извади телефона си, за да провери колко е часът. — Почти пет е! Трябва да върнем кадуцея на Хермес!

* * *

Улиците на повърхността бяха претъпкани от машини за спешни случаи и пътна помощ, затова взехме метрото. Освен това в метрото имаше плъхове. Няма да навлизам в мрачни детайли, но ще ви кажа, че Джордж и Марта дадоха своя принос за овладяването на проблема с вредителите. Докато пътувахме на север, те се свиха около кадуцея и заспаха щастливо с пълни коремчета.

Срещнахме се с Хермес до статуята на Атлас в Рокфелер център. (Статуята, между другото, не прилича изобщо на истинския Атлас, но това е друга история).

— Слава на мойрите! — извика Хермес. — Бях изгубил надежда!

Той взе кадуцея и потупа спящите змии по главичките.

— Отново сте у дома, приятелчета.

„Вкусно“, промърмори Джордж в съня си, докато Марта хъркаше. Хермес въздъхна облекчено.

— Благодаря ти, Пърси.

Анабет се прокашля.

— А, да — добави богът, — благодаря и на теб, момиче. Сега ще имам време да доставя поръчките! Но какво стана с Какус?

Разказахме му историята. Когато му споменах, че някой друг е подхвърлил на Какус идеята да открадне жезъла, лицето на Хермес потъмня.

— Какус искаше да прекъсне комуникациите ни, нали? — попита Хермес. — Каква ирония! Зевс заплаши, че... — внезапно той млъкна.

— Че какво? — попита Анабет. — Какво е заплашил?

— Нищо — отговори Хермес.

Това очевидно бе лъжа, но се бях научил, че не е разумно да настояваш, когато боговете те лъжат в лицето. Имаха навика да превръщат хората, които го правят, в малки пухкави бозайници или саксийни растения.

— Добре — казах аз, — знаеш ли какво имаше предвид Какус, когато спомена, че има други врагове, които биха искали той да открадне кадуцей?

— О, може да е кой ли не — размърда се неспокойно Хермес. — Ние, боговете, имаме много неприятели.

— Направо не е за вярване — каза Анабет.

Хермес кимна. Или не бе уловил сарказма, или имаше други грижи на главата си. Имах чувството, че рано или късно ще разберем думите на великана, но Хермес очевидно нямаше намерение да ни просвещава сега.

Богът успя да се усмихне.

— Така или иначе, добре се справихте и двамата. А сега трябва да тръгвам. Имам толкова много работа...

— А моята малка награда? — напомних му аз.

— Каква награда? — намръщи се Анабет.

— Имам празник — отговорих. — Надявам се, че не си забравила.

Тя отвори уста и отново я затвори. Рядко я оставях без думи. Трябваше да се наслаждавам на тези редки моменти.

— А, да, наградата ти — Хермес ни огледа от глава до пети. — Първо трябва да оправим дрехите. Не може да изглеждате като манхатънски каналджии. Оттам нататък няма да има проблем. Богът на пътешествията е на вашите услуги.

— За какво говори той? — попита ме Анабет.

— Специална изненада за вечеря — казах аз. — Нали обещах?

Хермес потри длани.

— Кажете довиждане, Джордж и Марта.

„Довиждане, Джордж и Марта“, сънено отвърна Джордж. Марта продължи да хърка.

— Скоро няма да се видим, Пърси — предупреди ме Хермес, — но... е, наслади се на вечерта.

Това прозвуча толкова заплашително, че отново се замислих какво крие. След това щракна с пръсти и светът около нас се разпадна.

* * *

Масата ни бе наредена. Сервитьорът ни бе настанил на тераса на покрива, от която се виждаха светлините на Париж и лодките по река Сена. Айфеловата кула блестеше в далечината.

Бях облечен в костюм. Надявам се някой да ни беше снимал, тъй като по принцип не нося костюми. За щастие, Хермес бе уредил всичко с магията си, иначе нямаше да успея да си вържа вратовръзката. Надявах се да изглеждам прилично, тъй като Анабет бе страхотна. Носеше тъмнозелена рокля без ръкави, която подчертаваше дългата ѝ руса коса и тънката ѝ атлетична фигура. Мънистата от лагера бяха заменени с перлена огърлица, чиито цвят подхождаше на очите ѝ.

Келнерът донесе прясно изпечен хляб и сирене, бутилка газирана вода за Анабет и кола с лед за мен (понеже съм варварин). Вечеряхме разни неща, които дори не мога да произнеса, но бяха невероятно вкусни. Мина почти половин час, преди Анабет да се съвземе от шока и да проговори.

— Това е невероятно.

— Заслужаваш само най-доброто — отговорих. — А ти реши, че съм забравил.

— Беше забравил, водораслен мозък — отвърна тя, но усмивката ѝ подсказа, че не ми се сърди. — Но майсторски спаси положението. Впечатлена съм.

— Имам си и добрите страни.

— Съвсем вярно.

Тя се протегна през масата и взе ръката ми. Изражението ѝ стана сериозно.

— Имаш ли идея какво бе изнервило Хермес толкова? Имам чувството, че нещо лошо става на Олимп.

Поклатих глава. „Скоро няма да се видим“, беше казал богът, сякаш за да ме предупреди за нещо.

— Нека се насладим на вечерта — предложих. — Хермес ще ни телепортира обратно у дома в полунощ.

— Да се разходим край реката? — предложи Анабет. — И Пърси... чувствай се свободен да започнеш подготовката за празненството на втория месец.

— О, богове — за миг се паникьосах, но в същото време се почувствах отлично. Бях изкарал цял месец като гадже на Анабет и предполагах, че не съм прецакал нещата. Всъщност никога не се бях чувствал по-щастлив. Ако тя възнамеряваше да остане с мен и следващия месец, значи имах причина да бъда доста доволен.

— Хайде на разходка — казах аз и поставих кредитната карта, която Хермес бе пхнал в джоба ми, тъмно металическа „Олимп Експрес“, на масата. — Искам да се разходя в Париж с най-красивото момиче на света.

[1] Производител на скъп шоколад. — Б.пр. ↑

[2] Тук авторът има предвид случката с кравите на Аполон. Батус е старец, който вижда Хермес с добитъка, но обещава на младия бог, че няма да го издаде. Хермес изпитва честността му, като приема друг облик и пита за животните. Батус се издал и разгневен, богът го вкаменил. — Б.пр. ↑

[3] Парк в Ню Йорк, издигащ се на десет метра от повърхността на земята, изграден върху изоставена надземна железопътна линия. — Б.пр. ↑

[4] Буквално преведено от английски „месопреработвателен“. — Б.пр. ↑

[5] Действие, което в природата се среща при змиите, които по този начин могат да поглъщат огромна плячка. — Б.пр. ↑

[6] Според легендата разбойникът Прокруст, син на Посейдон, подлагал пътуващите между Атина и Елефсина на изпитание — дали ще съвпадат с размера на неговото железно легло. Така на по-високите режел краката, а по-ниските разпъвал. Леглото му е известно като прокрустово ложе. — Б.ред. ↑

- [7] Известен гейзер в природния парк „Йелоустоун“. — Б.пр. ↑
- [8] Опаковам (англ.). — Б.пр. ↑
- [9] Редица от кейове в западната част на Манхатън. — Б.ред. ↑

ИНТЕРВЮ С ДЖОРДЖ И МАРТА, ЗМИИТЕ НА ХЕРМЕС

Голяма чест е да разговарям с вас. Вие сте доста известни, нали знаете?

Джордж: Знаем, приятелче. Ние сме ВИС^[1] — много важни змии. Без нас жезълът на Хермес щеше да е най-обикновен клон.

Марта: Тихо! Може да те чуе. Хермес, ако ни слушаш, смятаме, че си великолепен.

Джордж: Да, много се радвам, че ни хвана, Хермес. Моля, не спирай да ни храниш.

Какво е чувството да работиш за Хермес?

Марта: Ние не работим ЗА Хермес, а ЗАЕДНО с него.

Джордж: Да, това, че ни хвана и ни направи част от кадуцея си, не означава, че ни притежава. Ние сме постоянните му спътници. Без нас ще умре от скука. А и без кадуцея си изглежда глупаво, нали така?

Коя част от работата ви е най-хубава?

Марта: Обичам да си говоря с герои. Те са сладки деца. Тъжно е обаче, когато свръшат зле...

Джордж: Тая работа с Кронос беше доста гадна, но нека не говорим за тъжни работи. Нека си говорим за веселите неща като лазерите и пътешествията по целия свят с Хермес.

Да, какво правите, докато Хермес е зает да доставя пратки на боговете и да покровителства търговците и крадците?

Джордж: Ние не сме безполезни. Нали не смяташ, че по цял ден си стоим на кадуцея.

Марта: Джордж, не бъди груб.

Джордж: Но той трябва да разбере, че сме незаменими.

Марта: Това, което Джордж иска да каже, е, че вършим доста работа за Хермес. Ние го подкрепяме морално. Смятам, че нашето успокояващо присъствие помага на героите, когато Хермес им донесе някоя лоша новина.

Джордж: Правим много по-готини неща от това. Хермес може да използва жезъла си като тояга за говеда, като бластер и дори като мобилен телефон. Когато направи последното, ние ставаме антенки.

Марта: А когато доставя пратки и получателят трябва да се разпише, аз...

Джордж: Тя става на химикалка, а аз на тетрадка.

Марта: Джордж, не ме прекъсвай.

Джордж: Само искам да кажа, че Хермес не може да си върши работата без нас.

Телефон, тетрадка, химикалка — вие изпълнявате доста поръчки.

Джордж: Да не каза, че се изпълваме с плъхове?

Марта: Не, лакомник такъв, каза, че изпълняваме много поръчки. Вършим различни неща.

Джордж: Обичам да си пълня корема с плъхове.

Марта: Стига с тия плъхове! За съвсем друго става въпрос!

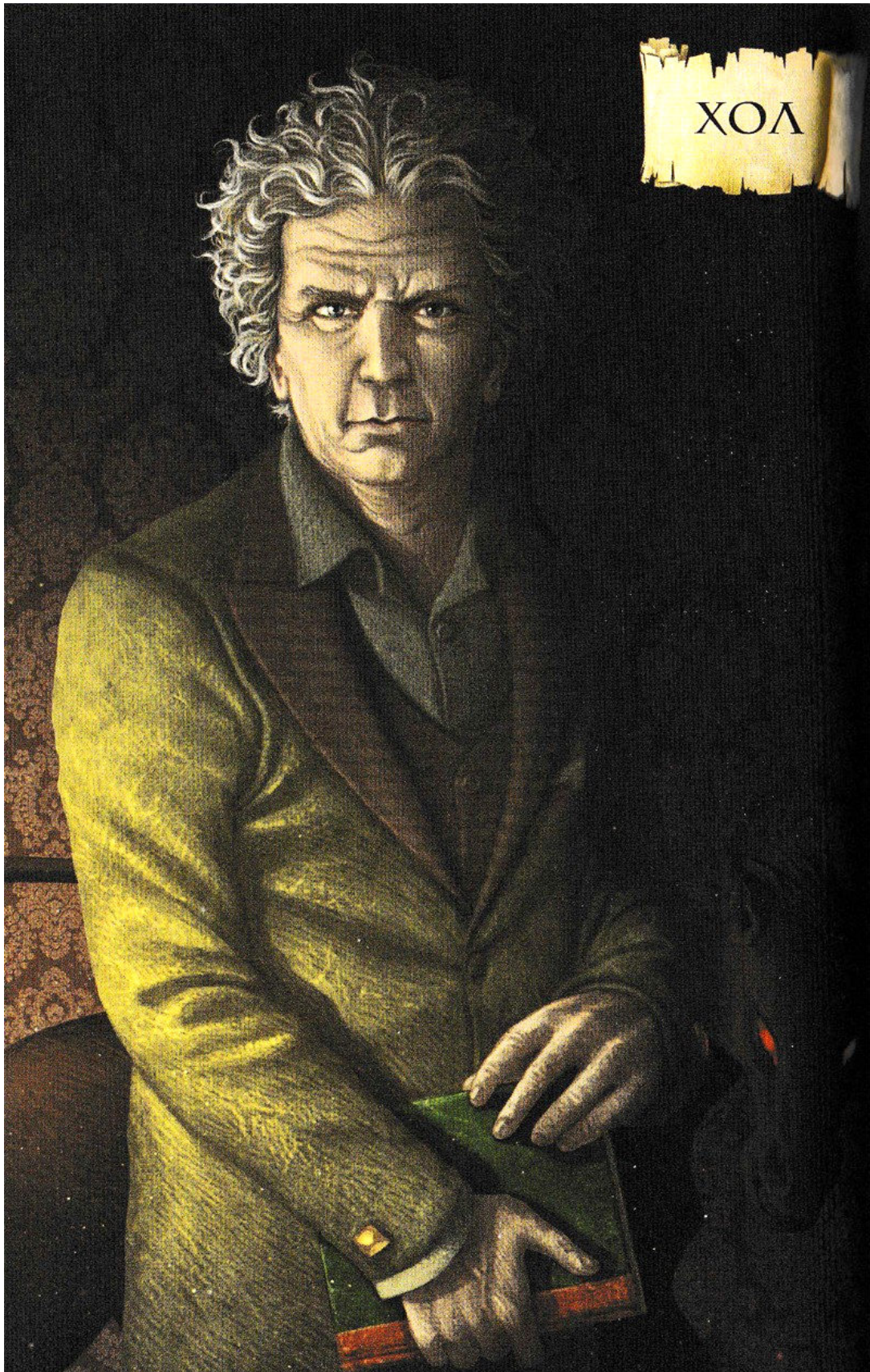
Джордж: От целия разговор за плъховете огладнях. Хайде да обядваме!

[1] VIS — Very Important Snakes (англ.). — Б.пр. ↑

БЯГСТВО ОТ ПОДЗЕМИЕТО

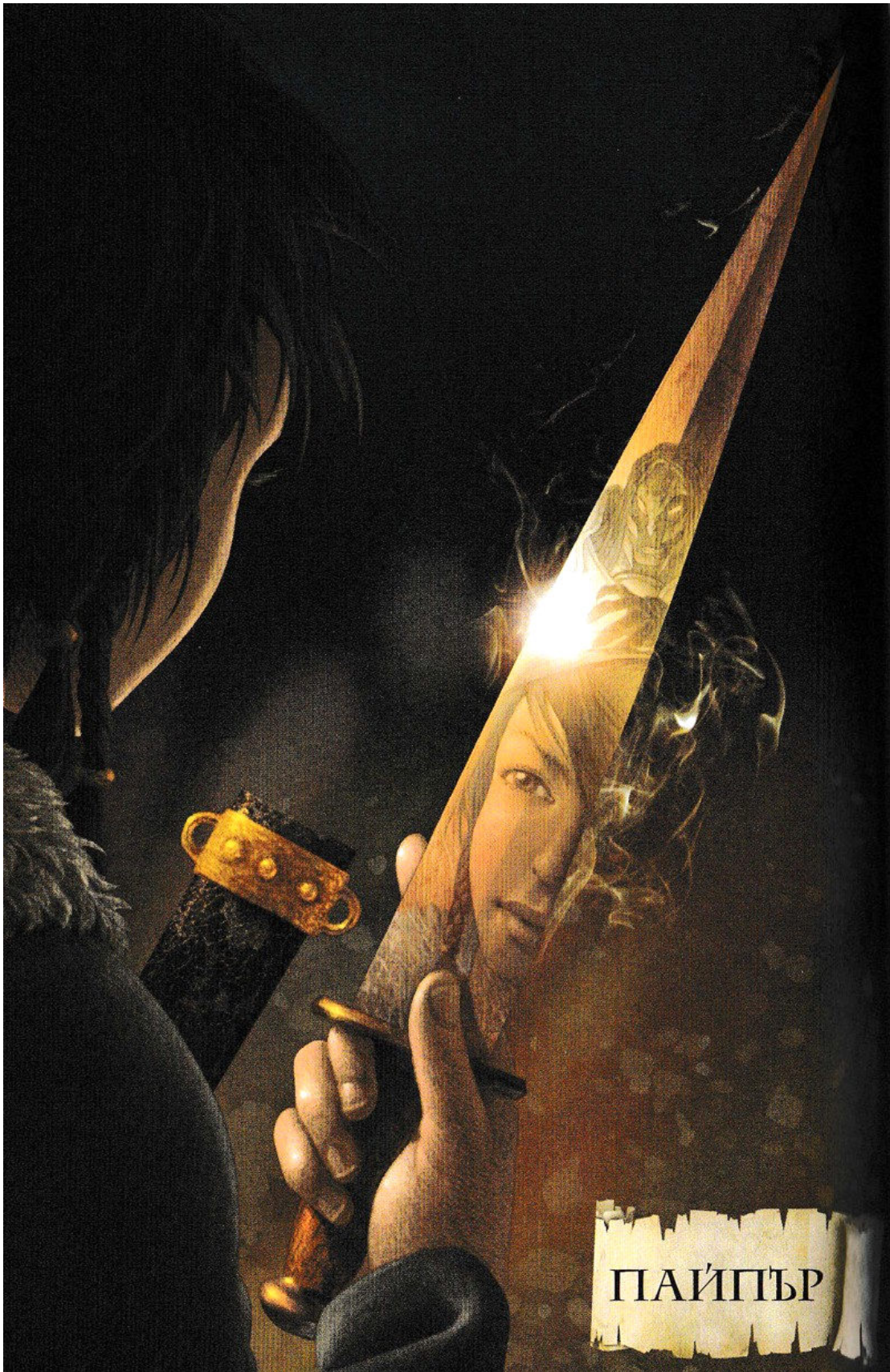

ДЖЕЙСЪН

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.